

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

■ Ἡ ἐν Χριστῷ Ἀγάπη καὶ Εὐγένεια: Ἡ οὐσιαστικὴ ἱεραποστολὴ

«Πῶς μὲ δέχθηκε

χωρὶς νὰ βάλει καμμία ὑποψία στὸ μυαλό του;... »*

Ἦταν κάποιος Γέροντας καὶ ἀσκήτεψε, μένοντας στὴν ἔρημο... Ἄρκετὰ μακριὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Γέροντα ζοῦσε καὶ ἓνας ἄλλος Μοναχὸς Μανιχαῖος**, ποὺ ἦταν πρεσβύτερος, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ οἱ αἰρετικοὶ Μανιχαῖοι ὀνομάζουν πρεσβυτέρους.

Καὶ καθὼς μία ἡμέρα ἦλθε νὰ ἐπισκεφθεῖ ἓναν ἀπὸ τοὺς ὁμοδόξους του, νυκτώθηκε κοντὰ στὴν κατοικία, ὅπου ἔμενε ὁ ἅγιος Γέροντας.

Τότε τὸν ἐπίασε ἀγωνία γιὰ τὸ τι ἔπρεπε νὰ κάμει: ἤθελε νὰ μπεῖ καὶ νὰ μείνει γιὰ τὴν νύκτα στὸ κελλὶ τοῦ Γέροντα, ἔλα ὅμως ποὺ ὁ Γέροντας ἐγνώριζε πῶς αὐτὸς ἦταν Μανιχαῖος, καὶ σκεφτόταν μήπως δὲν ἀνεχθεῖ νὰ τὸν δεχθεῖ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη.

Ὡστόσο, στενεμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς νύκτας καὶ τῆς ἐρήμου, κτύπησε τὴν θύρα τοῦ Γέροντα.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀνοίξε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε,... μὰ τὸν δέχθηκε μὲ πολλὴ χαρά.

Μετά, τὸν ἐπίεσε νὰ προσευχηθοῦν, κατὰ τὴν συνήθεια τῶν Μοναχῶν, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωκε νὰ δειπνήσει, πῆγαν γιὰ ὕπνο.

Ὁ Μανιχαῖος, συλλογιζόταν τὴν νύκτα τὴν περιποίησι ποὺ τοῦ ἐπιφύλαξε ὁ Γέροντας, καὶ μὲ θαυμασμὸ ἔλεγε μέσα του:

«Πῶς ὁ Μοναχὸς αὐτὸς μὲ δέχθηκε, χωρὶς νὰ βάλει καμμία ὑποψία στὸ μυαλό του γιὰ μένα! Πραγματικά, αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!».

Καὶ τὰ χαράματα, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Γέροντα, λέγοντας:
- Ἄγιε Γέροντα, ἀπὸ σήμερα καὶ ἐγὼ εἶμαι Ὁρθόδοξος!...
Καὶ ἔτσι ἔμεινε καὶ ἀσκήτευε κοντὰ στὸν Γέροντα.

(* **Π.Β. Πάσχου**, Προσευχή καὶ Ὑπακοή, Μικρὸ Γεροντικὸ Ζ', σελ. 72, ἐκδόσεις «Ἀρμός», Ἀθήνα, Φεβρουάριος 2010. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(** **Μανιχαῖοι**· οἱ ὁπαδοὶ τῆς αἰρετικῆς διδασκαλίας τοῦ Μάνη ἢ Μανιχαίου. **Μάνης** ἢ **Μανιχαῖος**· 216-274 ἢ 277, Πέρσης αἰρεσιάρχης, ἰδρυτῆς τοῦ Μανιχαϊσμοῦ. **Θ**ανατώθηκε ἀπὸ τὸν βασιλεῖα τῶν Περσῶν Μπαράμ Α'.

Μανιχαϊσμός· **1**. ἡ θρησκεία ποὺ ἰδρύθηκε ἀπὸ τὸν Μάνη τὸν 7' αἰ. μ.Χ. καὶ κήρυττε τὸν **ἀπόλυτο δυῖσμό μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ (ἢ φωτὸς καὶ σκότους)**· σύνθεση στοιχείων τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Ζωροαστρισμοῦ καὶ Βουδισμού, ὁ Μανιχαϊσμός διαδόθηκε στὴν Ἀσία (Μεσοποταμία, Περσία, Ἰνδίες), στὴν Βόρεια Ἀφρική καὶ στὴν Ἄπω Ἀνατολή (Θιβέτ, Κίνα κλπ.), ἐπιδρώντας στὶς τοπικὲς θρησκείες· στὸν Χριστιανισμό ἢ ἐπιρροή του ἔγινε αἰσθητὴ σὲ πολλὲς θρησκευτικὲς τάσεις (Παυλικιανούς, Βογόμελους, Καθαροὺς κλπ.), ἀλλὰ οἱ μανιχαϊκὲς κοινότητες ἐξαφανίστηκαν μετὰ τὴν ἐπέκταση τοῦ Ἰσλάμ. **2**. (κατ' ἐπέκτ.) Κάθε δυῖστικὴ θεωρία ἢ ἀντίληψη ποὺ δέχεται δύο ἀντιτιθέμενες ἀρχὲς στὴν ἐρμηνεία τοῦ κόσμου (καλοῦ καὶ κακοῦ, φωτὸς καὶ σκότους) <> **μανιχαῖστικὸς κ. μανιχαϊκὸς** -ἦ, -ό.

Μανιχαῖοι κληρικοί,
τοιχογραφία, ἐρείπια τοῦ
Κχό-τσὸ τῆς Κίνας,
7 - 10' αἰ. ΚΧ.
(Museum für Indische
Kunst, Berlin-Dahlem).